

Het medicijn van een Groninger troubadour

Sijtse Scheeringa doet weer eens van zich spreken. Gisteravond presenteerde hij in zijn eigen woonplaats Niehove de cd 'Swingend door de nacht'. Vanavond kunnen dorpbewoners en fans hem - en ook anderen - aan het werk zien tijdens een optreden in café De Eisseshof. Sijtse zal daar ook liedjes van de nieuwe cd over het voetlicht brengen. Het is overigens niet zijn eerste 'spaijelploot', maar zijn derde intussen. Het verhaal van een boerenzoon die zegt het muziek maken te zien als een soort medicijn.

Hij kan - zegt hij - zich in twee sub-dialecten uitdrukken, het Noord-Gronings en het Westerkwartiers. "Dat komt door het feit dat Niehove precies op de taalgrens van het Westerkwartier en het Hogeland ligt. Dat weet ik niet van mezelf, dat heb ik uit de encyclopedie van Ter Laan gehaald." Hij is de enige die in zowel het Westerkwartiers al het Hogelandsters zingt. "En die combinatie durf ik ook aan." Op de nieuwe cd manifesteert hij zich hoe dan ook in het Groninger dialect. Dat is uiteraard een bewuste keuze. "Ik vind dat ik me in mijn eigen dialect het beste uit kan drukken. Ik kan zinnen zoeken en vormen zoals ik dat wil. Dat lukt alleen in je moederstaal." Scheeringa vindt niet dat er op het Gronings moet worden neergekeken, "want als je mooie muziek maakt, maakt de taal niet uit. Dan hoeft het niet beslist in het Engels of het Nederlands te zijn. Het Gronings leent er zich ook prima voor." Dat wil niet zeggen dat hij de Engelstalige muziek verafschuwt, integendeel. Ooit begon hij er namelijk zijn muzi-

Sijtse Scheeringa voor de Eisseshof: "Muziek is voor mij een uitlaatklep." © OMKE OUDEMAN

kale carrière mee. Met liedjes van The Rolling Stones, Joe Cocker om er een paar te noemen. En nog steeds heeft hij Engelstalige nummers op zijn repertoire staan. "Bruce Springsteen bijvoorbeeld, en The Who, Eric Clapton."

Zo'n 25 jaar geleden begon het allemaal voor Scheeringa. "Je hebt zo'n ding (bedoelt een gitaar), je leert wat spelen, twee, drie accoordjes en je wil daar wat mee gaan doen." Beslissend was dat hij gelijkgestemden geesten (inmiddels al lang vrienden geworden) ontmoette die net als hij ook hevig met de muziek bezig waren, zonder zich af te vragen of er

wel iemand zat te wachten op alweer zo'n bandje. Want met zo'n bandje begon het ook bij Sijtse. Later, toen hij wat ouder werd, kwam er het serieuzere werk, serieuzere teksten vooral, en ging hij zich meer en meer op het Groninger repertoire toeleggen. We spreken over zo'n tien jaar geleden. De tijd van het bandwerk heeft hij intussen achter zich gelaten. "Ik ga nu nog in mijn eentje op pad, met de gitaar, zonder band." Sijtse Scheeringa is bijvoorbeeld een geregelde gast op de Grunneger Oavonden die her in der in de theaters in de provincie worden georganiseerd. Een enkele keer

maakt hij ook wel eens een uitstapje naar Friesland (die provincie ligt voor hem dan ook bij wijze van spreken onder handbereik), maar dat is een uitzondering, "want er zijn natuurlijk meer troubadours dan alleen in de provincie Groningen."

Voor Sijtse Scheeringa is het maken van muziek van grote betekenis geworden in zijn leven. "Een uitlaatklep", zegt hij er zelf van. Hij wijst op het feit dat hij en zijn vrouw in hun leven een aantal keren moeilijke perioden hebben gekend, door tegenslagen in situaties terecht kwamen, waar ze zich weer uit moesten worstelen. "De muziek vormde voor mij een soort me-

dicijn; ik kon de pijn er uit schreeuwen. Dat is trouwens nog zo. En daarbij komt nog dat je - wanneer je eenmaal met de muziek bezig bent - er aan verslaafd raakt." Maar daarnaast is hij realist genoeg, zegt hij, om te beseffen dat er meer is dan muziek alleen. Zo kan hij zich met overgave storten op zijn tuin, daar volledig in opgaan.

Vanavond zal hij in zijn woonplaats Niehove ongetwijfeld veel sympathie ontmoeten bij de presentatie aan het dorp van zijn nieuw geesteskind. Want een schare fans heeft hij in de loop van al zijn muziekjaren absoluut opgebouwd.

Muz N 12-6-99